నవమాశ్వాసము

సర్వజ్ఞుని కాలజ్ఞానము

సర్వజ్ఞుడనే ప్రమథుండు కల్యాణానకు వచ్చేటపుడు కల్యాణం ఏలాగున నుండే నంటేను - ఇండ్లపొడవు రత్నాలున్ను, కుండల నిండా పాడిన్ని, పంటలున్ను, కొండలకొట్టడి బంగారులు కలిగియుండును. బసవేశ్వరుడు ప్రభురాయలు బిజ్జలుడున్ను కల్యాణం పాలించేటప్పుడు పంద్రెండు ఆమడల పట్టణము సంపదలు వర్ణింపగాను ఈతీరున ఉన్నప్పుడు బసవాది ప్రమథులున్ను ప్రభుదేవర మొదలైనవారు అనుభవమంటపములో సమయమై కూర్చున్నపుడు సర్వజ్ఞుండనే ప్రమథుడున్ను వారి ముఖాంతరాల నిలుచుండి బసవన్నతోను కాలజ్ఞానము చెప్పుచున్నాడు. బసవస్వామి ఆశంసాలు - ప్రమథగణాధీశ్వరులారా! యీ భృత్యుని విన్నపము వినరయ్యా. మొదట నన్ను కైలాసమందు పుష్పదంతుండని మన్నింతురు. ఇప్పుడు ఈమర్త్యమందు సర్వజ్ఞుండనే నామమిచ్చి రక్షిస్తిరి. మాలింగమందు తోచి నటువంటి భూత భవిష్యద్వర్తమానాలు తెలియ చెప్పుచున్నాను. నేను స్వతంత్రుండ గాను. మీరు చిత్తగించేటందుకు విన్నపము చేస్తూఉన్నాను. నాతో నుండి చెప్పి వినేవారు పల్కేవారు మీరే. శరణుశరణార్థి. మీబుద్ధి స్వామి చెప్పదొడంగెను. బసవన్నా యిప్పటికి కలియుగం ఎంతాయనంటేను చనిపోయినది రెండువేలయేండ్లు ఆయెను. ఇకను నాలుగులక్షల ముప్పైరెండు వేల యేండ్లు. సందు సందుల వచ్చే ముచ్చట లున్ను సవిస్తారంగా తెలియ జెప్పుచున్నాము. మీరు విని చిత్తగించరయ్యా! యీ విక్రమనామ సంవత్సరము మొదలు ఇరవైనాలుగేండ్లకు కీలకనామ సంవత్సరం లోను ఈ బిజ్జలరాయని దివాణములోను బల్లి పలుకు శకునము మీలింగమందు తెలుసుకొని అందరు నెరుగంగ జగదేక బ్రహ్మయ్యకు ఆద్రోహం అప్పగించి సంగమేశ్వరునియందు లీనమయ్యేరు. ఈ విక్రమనామ సంవత్సరం పోగాను రాక్షసనామ సంవత్సరానకు ముప్పైనాలుగు ఏండ్లు అయ్యీని. ఇరవైయేండ్లకు తిరుగా అంతాగూడా మీరు మర్త్యమందు ఉన్నది అరవైయేండ్లు అయ్యీని. ముందుర వర్తమానాలు చెప్పుచున్నాను. మీకు గమనం

చేయగాను ఉన్న గణాధీశ్వరులున్ను, చరలింగమూర్తులును, చెన్న బసవన్నగారున్ను మడియాలయ్య బింబిబాచయ్యన్ను మాదిగెమారెయ్యనున్ను మొదలైన ప్రమథులందరినిన్ని పిలిపించుకొని మీ జ్ఞాన దష్టిచూచి మాకు ముక్కంటి రూపం అయింది. అని చెన్నబసవయ్యకు మడియా లయ్యకు తెలియచెప్పి ఆద్రోహం ఆ భక్తునకు అప్పగించి మీరందరితోను తెలియ చెప్పుటే సాక్షి అనిబసవన్నగారితో విన్నపము చేసెను. ఆలాగే ఆడులయ్య మధువరుస గార్ని కనులుదీయించిన ఆ ద్రోహమునకు బిజ్జల రాయన్న జగదేక బ్రహ్మయ్య గారు చేసిన గణాధీశ్వరుల అనుజ్ఞవచ్చును. అది విని గణాధీశ్వరులు సమస్తమైన వారున్ను చెన్నబసవన్న గారున్ను విచారంచేతురు. ఈ బిజ్జలరాయుని మేనల్లుడు, బిజ్జలునికి పట్నం గట్టి తాను ప్రధాన పట్నము గట్టుకొని, పంద్రెండారేండ్లు రాజ్యం చేసేరు. అంత గురువరేశ్వర్లున్ను మఠాధికర్తలున్ను సమస్తమైన గణాధీశ్వరులున్ను చెన్నబసవన్న గారికి తెలుపుదురు. చెన్నబసవన్నగారికి క్రోధినామ సంవత్సరం మొదలు చేసి రాక్షసనామ సంవత్సరానకు పంద్రెండు ఏండ్లు ఆయెను. మనము హుళిబెళము లోకి పొయ్యేపని వచ్చును. ఈ యున్నవారికి భిన్నాయము చేయమందురు. అలాగే వారికి భిన్నాయము చేసి మేము పొయ్యేమని విన్నపము చేయగాను చెన్నబసవన్న గారు 'మాకు తన ప్రసాదము తీరదు అదిగాక తిరిగి వచ్చే టందుకు ఇక్కడ నున్నదే లెస్స. మీరున్ను ప్రమథులున్ను సుఖాన పోయిరం'డని సెలవు ఇత్తురు. ఇచ్చిన మీదట బసవన్న 'మీకు మాకు ఎన్నటికి దరిసెనం అయ్యీని? అనంగా అందుకు చెన్నబసవన్న గారున్ను గణాధీశ్వరులున్ను ఏకవాక్యముగాను 'మీకున్ను మాకున్ను నాలుగువేల యెనిమిది నూర్లయాభైతొమ్మిది కలియుగాబ్దములు నడచీని. అప్పటికి మీకున్ను మాకున్ను దరిసెనమయ్యీని అని శివుని ఆన నమ్మండి' అని అందురు. అంతటనుంచి మేము వచ్చేటంత పర్యంతరంలోగా వచ్చే మహిలు సర్వజ్ఞుడు చెప్పుచున్నాడు - మా విన్నపము వినరయ్యా - ఈ బిజ్జలరాయని వంశికుడు వీరవసంతరాయలు పుట్టగలడు. అతడు పుట్టిన వెనుక మీకు మాకు దరిసెనమయ్యీని. సందేహము లేదు అని హుళిబేళానికి గమనం చేసేరు. ఆ వెనుక ఇక్కడ నున్నవారు నేలమాళిగలలోను మట్టు చేసుకొని యుండేరు. కొందరు శ్రీశైల గహ్వరాలలో నుందురు. ఉసిరి కాయంత బట్టెలున్ను, వేపకాయంత ముంతలున్ను, దీనికి తగిన సూక్ష్మరూపాలు దాల్చుకొని యుందురు. అక్కడనున్న వారు ఎన్నడు

పోదురు అంటే బిజ్జలుడు పోయిన వెనుక అల్లుడు బిజ్జలుడు పంద్రెండేండ్లు అయినమీదట పోదురు. నాటికి కలియుగం ఎంతాయనంటేను రెండువేల యెనభై అయ్యాని. ఆముందర చేసిన బండారమున్ను పుస్తకాలున్ను పురాణాలున్ను అన్ని నిక్షేపముచేసి యెక్కడవారు అక్కడనే యిమిడి ఉందురు. ఇందుకు సాక్షి యేమంటేను పదకొండు ఆనందల క్రమాన అయిన వెనుక రెండు ఆనందలలోను రుద్రముని దేవసాంప్రదాయకులచే మీరు చేసిన బండారం పాడుపడుటయే సాక్షి. అంతట బిజ్జలుడు వీడి పోయిన తర్వాతను అంతట కల్యాణం పొయ్యాని. ఆ సమయమందు బోయకంపీరుడు రాజ్యం చేసి ఐక్యమైపొయ్యాని. వాడు ఏలిన తర్వాతను ఆ సమయమందు రాక్షసవంశము లోను ఒకడు శివునిగూర్చి అనేక ఉగ్రతపస్సులు చేయును. ఆతపస్సులకు శివుడు మెచ్చి ప్రసన్నుడౌను. ప్రసన్నుడు కాగానే దైత్యుడు 'స్వామీ నాకు లింగము ఇయ్యవలె'నని అడుగును. ఆ మాటవిని శివుడు వాని భ్రమింప చేసేటందుకు సురాపానము గంజాయి త్రాగి, రారాయనెను. వీనికి లింగము ఇయ్య గానె నన్ను దేభీలు ఉపేక్ష చేసును.'ఓరీ అలాగే యిస్తూ యున్నాను నీవు వస్త్రము దెచ్చుకోరా' అని లింగముమరుపు చేయును. వానికి రాజ్య భోగమునిచ్చి పదమూడు పట్నాలు ఏలుమని దీవించెను. బయలైపోయెను. అంతటసురత్రాగినవల్ల సురతానుఢనే పేరుచేత పదమూడు పట్నాలు ఏలును. వాడు ఏలే కాలమందు ఈ కల్యాణములోను మేదరివాడైన వాడు బిరుదుకోట అనే నామంచేత దుర్గం గట్టి అందులో గాజు గంబాలు నిలిపి వాడు ముప్పై యేండ్లు ఏలి ఐక్యమై పొయ్యాని. వాని పారంపరివారలు రెండు వందలయేండ్లు ఏలుదురు. ఆ తర్వాతను యవనులు ఏలుదురు. వారిలో ఆరుగురు సత్యాన నేలుదురు. ముగ్గురు అసత్యాన నేలుదురు. వారి తెగలు అయిన వెనుక వాని లంజ అనే భోగస్త్రీ యేలీని అక్కడి నుండి లంజలు ఏలుదురు. ఆ కాలమందున వావివర్తనములు తప్పి జనులు నడిచేరు. ఇందుకు దృష్టం ఏమంటేను ఈభీమనదిలో తీర్థము ఉప్పులగుటే సాక్షి. అందుకు గురుతు అసత్యాలు ఆగడాలు అధర్మాలు గలజనులు ఏలుదురు. ఆ సమయమందు ప్రౌఢదేవరాయలు ఏలును. అతని కిందను పల్లెలు పట్నాలు అయ్యాని మరియొకనితేజం కలిగీని. నూరు దొడ్డస్థలాల అయ్యలు తిరుగుదురు. ఆయనకు దృష్టాలు చూపుదురు. మరిన్ని ప్రభులీలలు పుట్టును. అది యాభై ఆరుదేశాలలోను భక్తుల ఇండ్ల వెలసును. అది చూసి భవుడు భక్తుండవును. ఆ వెనుక కలి

పాతబడిపొయ్యాని. మరువు చూపును. ప్రౌఢ దేవరాయలు యాభై ఆరుయేండ్లు ఏలి శ్రీశైలగోపురద్వారములు గట్టించి అతడు మరి లింగమందు ఐక్యమయ్యాని. అప్పటికి కలియుగం లెక్కలేదు. విజయనగరానకు ఎనిమిది పేర్లు చెల్లును. హంపి అనేది ౧, నాగరం ౨, ఆనెగొంది౩, పంపాతీరం ౪,విద్యానగరం ౫,గజపురం ౬, రాయదుర్గం౭, విజయనగరం౮, ఈ యెనిమిదిపేర్లు చెల్లి ఈ మహి అంతా కంపీరుడు రాజు ఒక పురాణకున్ని అడుగును. రాజా ఈక్షేత్రము వారణాసి కన్నాను వరిగింజంత వాసి. మరిన్ని యీ క్షేత్రమందు శివుడు మన్మథుని దహనం చేసినాడు. దానికి దృష్టం మన్మథకొండ అనేకొండ గలదని చెప్పును. విద్యానగరం అనేది పేరు ఏలవచ్చె నంటే ఆ పురాణకుడు చెప్పును. విద్యారణ్యుండనే ఒడయండు ఒకడు గలడు. అతడు నిత్యం కాశిలో స్నానము చేసి విశ్వనాథున్ని పూజచేసి మధ్యాహ్న కాలమందు ఈ క్షేత్రానికి వచ్చును. విరూపాక్ష లింగము వచ్చి వాంఛితంబు అడుగు మనును. స్వామీ నీరూపముచేత పట్నము నిర్మించి విద్యానగరం అనే పేరుపెట్టి వెలయించుము. ఇది కృతయుగమందు - ఈ లింగానకు హరిశ్చంద్రుడు ఒక మంటపము కట్టంచి అనేక శివాలయములు గట్టించి వసిష్ఠుచేత ఈ మహిమ అంతా నిని ఆదేశం విరూపాక్ష లింగానకు ధారవోసి తాను అయోధ్యకు పోయెనని చెప్పును. ఆవెనుక కంపీరుడు తాను నొక మంటపము కట్టించి అనేక శృంగారాలు చేసి కృతయుగంనాటి వారికి హరిశ్చంద్ర ప్రతిష్ఠలు, నవ నందుల జేసి అవి అన్నిఅనువు చేసి వారు లింగైక్యమయ్యే ముందర తమ సీమంతా విరూపాక్షలింగానకు ధారపోసి శిఖాసూత్రాలు ముద్రికలు కృష్ణ భీమరథియందు చెల్లించి అతడు హోసమ దుర్గానకు పోయి ౩౯ యేండ్లు ఏలి ఐక్యమై పోవును. బసవన్నా మరిఒక దృష్టం చెప్పెదను. మాటూరు అనే పట్నం గలదు. అక్కడికి రాతి గరిడీలు దెచ్చి విరూపాక్షలింగానకు ద్వారబంధాలు గట్టేరు. నిజము తప్పరాదు. ఇది ఫల మేమంటేను అది మొదలు జేసి రాజులకు కంటకాలు అయ్యాని ఆ సమయమందు రాయసంతతిలోను కుమారరాముడు అనే రాజు పుట్టును. అతడు విష్ణు అంశ అవతారం అనిపించుకొనును. ఆకొమార రామునికి భూలోకమందున్న రాజులెల్లా అరెప్పణాలు పెట్టి కొలుస్తూ ఉందురు. అతడు ఏలేకాలమందు ఏమిపుట్టు నంటేను రెండేసి మొనలుగల శూలాలు గుమ్మటా లెక్కింతురు. అంతట గజపతి అనే రాజు

పుట్టును. కొమరా రాముని లక్షణాలు శూలాల మహిమ విని అనేక ఉగ్రుడై సవాలక్ష యేనుగులున్ను చతురంగబలాలున్ను వీటితోను వచ్చి అనేక యుద్ధం చేసి భంగపడి పోవును. కొమార రాముడు వారిని తరుముకొని పోయి వారిని హతహతం చేసి దారి దివాణంలో జొచ్చి వారి యిలవేల్పు పంచతాండవ మూర్తిని తీసుకొని వచ్చి విజయ నగరంలోను సింహాసనము మీద ప్రతిష్ఠ చేసి అరవై యేండ్లు ఏలి అతడు ఐక్య మాయెను. ఇందుకు సాక్షి యేమంటేను ఆపట్నాన నెత్తురు కోట అగడ్త నిండి యెర్రబారుటే సాక్షి ఆ తర్వాతను రాయసంతతి వారు ఎవరు ఏలుదురంటేను దేవరాయలు కృష్ణరాయలు, చెన్నరాయలు, ముకుందరాయలు, చెన్నకేశవరాయలు బాలసరస్వతి రాయలు, విష్ణురాయలు, మహదేవరాయలు మొదలు చేసి యిన్నూట అరవై యేండ్లు ఏలి తమతమబిరుదులు చెల్లించుకొని కృష్ణా కావేరి నందున గోపురాలున్ను మంటపాలున్ను కోనేర్లున్ను లింగప్రతిష్ఠలు నిలుపుకొని వారు లింగైక్య మయ్యే సమయమందు రాయపట్నానికి రాజులేక మూడు ఏండ్లుండును. అంతట అల్లుని సంతతివారు రామరాజు అనేవాడు పుట్టును. అతనికి పట్నముగట్టే సమయమందు అనేకదుర్గాలు అనేకబలాలు కూడును.దుర్గాధిపతులై మల్లుబడుదురు. తామే రాజులై యేలుచూ ఉందురు. ఆ సమయమందు రామరాజు పోగాను చిక్కిన బలం చేత పట్టుకొని విభురాముడు అనేవాణ్ణి సహాయం చేసుకొని విజయనగరం ఏలుతూ ఉండేటప్పుడు చెన్నబసవన్న ప్రమథుల కొరకు ముప్పైఆరు పయనాలు చేసి ఆమీదట పయనమై ఊరికిపొయ్యే టప్పుడు వారి వెంటపడి పోగాను వారిని జూచి ఒకర్ములారా! మీరు మా వెంటవచ్చేటందుకు మీకు ప్రాప్తిలేదు. మీరు చేసిన ఉపకారానకు వెయ్యేండ్లు రాజ్యభోగము ఇస్తిమి. అని ఆశీర్వాదము చేసి వారు పయనమై పొయ్యేటప్పుడు, ఈవాకిలి పాపపు కన్నులకు కానరాకపోవు గాక యని శాపం పెట్టిపోదురు. అంతట వీరు కురుమసంతతి కృపగలవారు ఆ సంతతి నూరు ఏండ్లు ఏలుదురు. వారు సత్యాన ఎనమన్నూరు ఏండ్లు ఏలుదురు. ఆమీదట ఏలే లక్షణాలు వినవో బసవన్నా అని చెప్పును. విరసంచేతనున్ను చరాచూరుల చేతనున్ను కులనాశనం చేస్తూ స్త్రీలను పట్టుకుంటు బాలల జంపుకొనుచు గోవధ జేసుకుంటూ ఈలాగున ఏలే సమయమందు గజపుత్రులు ఏగుదురు. వారు రామరాయలు ఏలే లక్షణాలు విని చూడబోదురు. వారిని ఎదురుకొని తోడితెచ్చి దివాణములో పంక్తిని

భోజనాలు చేతురు. చేసేటప్పుడు పంచతాండవమూర్తిని జూతురు. అంతట ఈదేవుడు మాయిలవేల్పు ఈ మూర్తిని మాకు ఇవ్వమని అందురు. అనంగానే మావారు మిమ్ము జయించి తెచ్చినారు మీరు మమ్ముల జయించి మీచేత నాయెనా మమ్ముల గెలిచి తీసికొని పొమ్మందురు. అంతట వారు భోజనము చాలించి పింగళస్వరాల పొగమంటలు వెళ్లగాను కోపము చేత వెళ్ళి పోదురు. ఢిల్లీదనుక తరముకొని పోదురు. ఇది తప్పరాదు. ఇందుకు గురుతు ఏమంటేను ఈనీమాలు నేను పలికిన వాణ్ణి గాను. ముందు ప్రభుస్వామి పలికినాడు. ఇందుకు గురుతు చెప్పుచున్నాను. విను. మా స్వామి కళ్యాణానకు తూర్పుదిక్కునఅయిదు ఆమడలో మేడిచెట్టు పనసపండు పుట్టుటే సాక్షి. రాయలు గజపతులు కొట్లాడిపొయ్యే ముందర ఆ తర్వాత నుండి రాజులుపాడిదప్పి కొడుకులు తండ్రిని చంపి, తండ్రి కొడుకుల జంపి, అన్న తమ్ముల చంపి తమ్ముడు అన్నను చంపి యీ క్రమాన ప్రజలు పాలనక్రమాలు తప్పి చరాచూరులు బట్టి దేశాలలో లింగాలు కొట్టివేసేరు. గుడి తీసి మసీదులు కట్టేరు. దొంగల నేలించి బందిపోట్లు కొట్టేరు. ఈ తీరున కలియుగం ఉండును. అటు తర్వాతను అతిశయంగల దైవాలు అరటి పొరలో కాయవలెనే దాగియుందురు. బూడిద గప్పిననిప్పువలె దాగి .యుందురు. అట్లా ఉన్న సమయమందు దృష్టం ఏమంటేను ఒక శివభక్తుని ఏకలింగ నిష్టపరుని దెచ్చి సోమసూర్య వీథులలోను బండిమీద పెట్టుటే సాక్షి. శివభక్తి దూషణాలకు అది మొదలు. అతగాణ్ణి కొట్టంగాను ప్రజలు చూచి 'చూస్తిరా శివున్ని పూజించిన ఫలము! శివభక్తి యీపాటు ఆయెగదా' అని దూషించేరు. వార్లలో గలిసి యిక నెక్కడి శివుడు? ఎక్కడ బసవన్న? యెక్కడ గురుచలేశ్వర్లు ? అని నమ్మక యీలాగున పల్కి భ్రష్టులై చెడిపోదురు. వారు యమపురిపాలై పోదురు. దాని తర్వాతను శివపురాణాలు చదువగాను హాస్యం చేసే వారు ఏడు జన్మాలు నక్కరూపులై పుట్టుదురు. మరియొక పురాణ దూషణవల్ల సూకరరూపాలు ప్రాప్తించును. అని చెప్పుటే సాక్షి. ఆనక్క రూపంవాడు శివుని మీదను ఏడు ఆగమాదులు చేసి పవిత్రుండౌను. ఆమీదట పాండు దుర్గానకు ప్రతికోట పుట్టును. దానివెనుక ఆడుగుద్దలవాండ్లు పుట్టుదురు. ఆసనాన వృషణాలు అయ్యేను. తర్వాతను దక్షిణ దేశాన నున్న లింగాలు కొట్టివేసేరు. ఆముందర జనులు ఏలుటచాలిన దనుకా లింగాలు అంతరంగమందు ఉండును. అదియెందుకు

అంటేను ముందర జనులు దృష్టతనువులున్ను చండాలమున్నూ వావివరుసలు దప్పును అందుకు లింగమూర్తులు మనసుకు దోచును. ఖేచరాన నుండును. అనాచారాలకు అబద్ధాలకు చాలవెరచి ఉందురు. లింగమూర్తులు ఖేచరాన ఉండుటకు ఏమి గురుతు అంటేను ముందర గురువులమీద శిష్యులున్ను రాజులమీద బంట్లున్ను తిరుగ బడుదురు. వీటికల్లా గురుతు ఏమంటేను మీరు కూర్చున్న అనుభవ మంటపములోను తురకలు ఫకీర్లు ఉండుటే సాక్షి. ఇదిగాక చెన్నబసవన్న వీరవసంతరాయలు వచ్చిన దనుకా యాభైఆరుదేశాలల్లోను మహిమలు మూర్తి మంతాలు శీలాలు ఆచారాలు తత్త్వాలు జ్ఞానాలు ధర్మాలు షట్స్థల నిర్ణయాలు ఆత్మోపధర్మాలు అన్నిన్ని ఉళిమాళిగలో నిమిడి యుండును. అటుతర్వాత కార్తీక శుద్ధ ౧౫ లనాడు ఆస్తంభాననున్న బంగారు రేకులు ఒలుచుకొని పోవుటే సాక్షి. ఇందుకు దృష్టం ఏమంటేను ఈభీమనదిలో తీర్థము ఉప్పులవుటే సాక్షి. అందుకు గురుతు అసత్యాలు ఆగడాలు అధర్మాలు గల జనులు ఏలుదురు. ఉన్నటువంటి తొమ్మిది నవనంది ద్వారాలు కోటకు చేర్చుకునేరు. ఆముందర ప్రజలందరును శుభాలు తప్పిని, చరాచూరుల పాలు అయ్యేరు. బిడ్డలు పెద్దతనాలు సాగనివ్వక పొయ్యేరు. బాలనాయకం బహునాయకం స్త్రీనాయకం అయ్యాని. ఒక జాతివారు ఒకజాతితో కలిసి పొయ్యేరు. విచిత్రమతం పుట్టును. అధి యేమంటేను శరణ స్థలం పేరు కలిగిని. సర్వాంగప్రసాద మనే హేళిక మంత్రం పుట్టును. దానివల్లను కృష్ణవేణి తీరమందు ఎఱ్ర గొల్ల క్షత్రియులు ఏగుదురు. వారి సతులు వీరసేవ్య రహస్యంగాను లింగవంతులై గురుచరేశ్వరులు వైష్ణవమతం చేత ఉందురు. అప్పటికి రాయపట్నము రాజులేక చెడిపోవును. చెడుగుణాలై పోవుదురు. దీనికి సాక్షులు రామరాయలు ఢిల్లీ రాజును కలుసుకొని వచ్చి మహాయుద్ధముచే అతని తలకోసికొని కాశికి వచ్చి వరగుమ్మటములో నిలిపేరు. నాటికి కలియుగము లెక్క లేదు. రణస్థలి తర్వాతను ఏమి పుట్టు నంటేను అందున్న చరమూర్తులు షట్స్థల బ్రహ్మమనుకునే వారు. ఆతతాయులు ప్రమథులున్ను మొదలైనవారు తమలో తాము కలహంబు ముట్టించుకొని చాలా బాహ్యమై తమలో తాము దూషించు కొని వచనాలు ప్రతి నియమాలు స్థలనిర్ణయాలు తమతమధర్మాలున్ను స్వరూప జ్ఞానాలున్ను అతి శాంతత్వాలున్ను అన్ని తామసులై ఆచారాలు ఎంచుకుంచూ తలలు పగల కొట్లాడు

కుంచున్ను రోష చిత్తులై గంజాయి నల్లమందు తిను కుంచూన్ను ఆజ్ఞాను లైపోదురు. అసత్యాలున్ను అధర్మాలున్ను అనాచారాలున్ను అదే ఆచారంగా నడతురు. గురువుల మనుకునేవారు గురుతు లెరుంగక అజ్ఞానులై బోధులు గాక తత్వరహస్యములు గానక కామక్రోధయుక్తులై ఒకరి ఆచారాలు ఒకరు అసహ్యించుకుంటూ శిష్యుని విత్తానకూ, స్త్రీలకున్నూ మోహపడి భవపాశాలకు లోను అవుదురు. సద్గురువులు దబ్బర లయ్యేరు. కోటికి వకరు గలిగేరు. జ్ఞానముగల గురువులు శిష్యులు లేక పొయ్యేరు. గురువులలోను శిష్యులలోను గురుదేశి ఉందని నమ్మక గురువుల లక్షణాలు ఎంచుకుంటూ ప్రకృతి చుట్టాలకు మిద్దెలు, పట్టెమంచాలు పరుపులున్ను వేతురు. గురువులకు దొడ్లు కొట్టాలున్ను పిడకగూళ్ళున్ను తోటలు జూపి దొడ్లు చూపి జీతగాండ్లకు ఇచ్చినట్టు భత్యాలు ఇచ్చేరు. వంచన లేక నడిచే గురువులు అపూర్వ మయ్యేరు. గురువుల సందుశిష్యుల సందు మేర గల్పించుకునేరు. ఏడాదికి ఒక వరహా ఒక మాడ ఒక పావలా అని మేరజేసి భవపాశాలు పొంది పోదురు. ఇట్లు శిష్యులు అసంఖ్యాకులు గలరు. గురువుల లక్షణాలుదప్పి శిష్యుని అజ్ఞానతిమిరంబు బాప లేక సుజ్ఞానుల జేయలేక వృథాక్షేపం చేస్తూ, శిష్యుడు ఇచ్చే ముప్పాతికలో అడ్డుగ తక్కువైతేను దూషించుకుంటూ పొయ్యే గురువులున్ను అసంఖ్యాకులు గలరు. ఈ అసత్యానకు మహాలక్ష్మి సైచక అనాచారాలు అతిహీనుల చేరును. బలవంతులు బలహీనులయ్యేరు. మాలమాదిగెలు కోయబోయలు అధిక సంపన్ను లయ్యేరు. వారు గుణవంతులై కులజనుల మని మెచ్చుకునేరు. వారిని బ్రాహ్మణులు మొదలైన వారు కొలుస్తూ ఉందురు. వారికి వెరవబోదురు. అష్టాదశ వర్ణాల వారున్ను పైకమున్న చోటనే కుడుతురు. వారు వీరు ఏకభోజనం చేతురు. వెల్త్తికులాలకు పోరాడుదురు. ఆ సమయమందు ఒక చుక్క పొడుచును. అనేక క్షామం తగులును. పశువులు హతాహత మవును. మేలులేక పోవును. అనేక ప్రజనాశన మవును. అనేక భూమి పాడవును. లింగ శూన్యమై పోవును. వ్రతాలు మానును. ఆచారహీనులై పోదురు. నిష్ఠలున్ను జపతపాలున్ను నీమాలు సహించక పోదురు. ఆసమయ మందును రాయపట్నాలు నాశనమై పోవును. విరూపాక్ష లింగము గుప్తమై లోనికి దిగిపోతూ ఉండును. ఆ దేవాలయములోను అతిథులు ప్రబలమౌదురు. ఆదివాణములోను పెద్దగూబలు పొర్లును. ప్రజ శూన్యమై మూగ చెవుడు అయి

మొండి ముక్కిడి వాండ్లై, నివాసం చేసుకొని యుందురు. రాజు సుఖం లేక పొయ్యీని. రాయభూమి అంతాను ఉరిమంటల చేతను తాపానబొంది యుందురు. ఆ సమయమందు దృష్టం ఏమంటే ఈ గుళ్ళలో ఉన్న వీరన్న బయలై పోవును. అతడు స్త్రీలను విషయించి మాయమై పోవును. ఇందుకు గురుతు రామరాయుడు పోయిన వెనుక పెనుగొండ నరసరాయుడు పదమూడు ఏండ్లు ఏలి పడిపోవుటే సాక్షి. ఇందుకు దృష్టం ఏమి అంటేను ముందర ప్రతాపరుద్రుడు ఓరుగల్లు ఏలే సమయమందు తిరుపతి వెంకటేశ్వరుని నమ్మిన వైష్ణవుండు సేవ్యమై లింగవంతు డవుటే సాక్షి. మరి ఒక దృష్టం తెలంగాణ్యములోను కృష్ణాగోదావరి మధ్యమంను విప్ర మతములోను షణ్మతానువర్తియై శివసమ్మతస్థుడై మహాదేవనామం చేతను ప్రసిద్ధికెక్కి అనేక గుడిగోపుర సకలదాన హోమాలు ప్రతిష్ఠలు చేసి సకలశాస్త్ర ఆగమ పురాణాలు ప్రకాశమయ్యే టట్టుగాను ప్రసిద్ధి కెక్కించును. వారిని శివుడు గూడుకొనుటే సాక్షి. ఇందుకు గురుతు గ్రామమందు ఊరప్రతిమలు ఊగులాడుటే సాక్షి. ఇంకా దృష్టం ఏమంటేను ఈ కల్యాణానకు వాయువ్యమూలను సముద్ర తీరాన గంగ అనే భూమి కలుగును. అక్కడ రాయదుర్గం అనే దుర్గం గలుగును. ఆదుర్గంభూమి లోను ఆరెజాతివాడు అనిపించు కొనును. వాని పారంపర్యము ౫౫ యేండ్లు తిరిగిన వెనుక సదాశివనామం చేత బుట్టును. వాడు ప్రసిద్ధికెక్కును. వాని లయకాలానకు ఏమి చేసి పోవునంటేను రాజులకు మెడచిక్కమై చోరత్వము చేత అన్యరాజ కోలాహలుడై అసహాయ శూరుడై అంత్యమందు ఈ కల్యాణానకు ఈశాన్య భాగమందు రౌద్రయనే దుర్గం గలదు. ఆ దుర్గం దనుక దండు ఎత్తును. మహాబలవంతులైన దొరలు సంసారుల అనేక బాధలు పెట్టుదురు. చారాచూరులు చేసును. రామాద్రికి తూర్పుదిక్కుగాను దక్షిణాభిముఖుండై స్వస్థానానికి విజయుండై చేరును.చేరి అయిదు యేండ్లకు మృతినొందును. అదిఅయ్యేముందర కాశీక్షేత్రమున్ను కుంభకోణమున్ను గోకర్ణమున్ను వీటి మహత్తులు తప్పీని. కంచి మహత్తులు మించి పొయ్యీని. ఆ తర్వాతను పురాతనులు ఉదయ మయ్యేరు. భవులు భక్తు లయ్యేరు. ఆ సమయమందు ఈగణాంగులు ఆదుకున్నమాట సరివచ్చీని. పదమూడు ఆనందలకు ఉన్నవారికి దరిసెనమయ్యీని. ఆలాగే పదమూడు ఆనందలలోనున్న మహిమలు చెప్పుచున్నాను. వినవయ్యా బసవన్నా ప్రభురాయా కల్లలు తటపట మున్నూ

అనాచారమున్ను చండాలమున్ను ఘనమయ్యీని. పతివ్రతలు భంగ పడుదురు. ఇలను వ్రతాలు చెడును. వావివరసలు జాతినీతులున్ను దప్పిపోదురు. మానవులు అనాచారానికి బోదురు. సదాచారానికి చేరరు. ఆ సమయమందు దృష్టం ఏమంటేను ఈ కల్యాణానకు తొమ్మిది ఆమడలోను ఇద్దరు కాయముతో కైలాసము పోదురు. ఆ పొద్దున పువ్వుల వాన కురిసీని.ఈ త్రిపురాంతకుని గుడిముందర కంబాన ఉన్న రాతి తేలుబయలై పోవును. ఇకరాతికోడి కూసి బయలై మాయమై పోవును. ఈచెరువులో నీళ్ళు ఎర్రనౌను. రాతి నంది లేచినాలుగుదిక్కులకు ఉరుకులు పెట్టును. ఇక గణంగులు వచ్చే ముందర వన్నెలాపురి మల్లికార్జునుని నొసలకన్ను నెత్తినజడ నోట అమృతము గురుచుటే సాక్షి. ఆమాటలు అన్ని దేశాలవారు వినేరు. అంతట రాయకం తీరును. ఆతర్వాతను రాయసింహాసనం లేచును. రాయదళం కూడి కాశీక్షేత్రానికి పోదురు. పొయ్యేటందుకు గురుతు ఏమంటేను మునుపు చెప్పిన కురుమ వారి సంతతి దక్షిణాభిముఖులై రాజుల జయించి రామేశ్వరానికి మొగమై పోగాను అప్పుడు రాయదళము వారిని తరుముకొనిపోయి అనేక యుద్ధములు జేసి నర్మదలో కత్తులు కడిగి కాశికి వచ్చి రామరాయల తల జూతురు. అతగానికి ఉత్తర క్రియ చేయంగాను ఒక దృష్టము జూపీని. ఆతల ఉత్తరముఖమై స్వర్గానకు విజయుడై పోవును. అంతట రాయదళము ఒక్కరైన పడక విజయనగరానికి వచ్చి, రాజ్యము పాలించేరు. ఇది అయ్యేటందుకు హస్తినాపురాన మహామారి అనే దుర్గి పుట్టీని. అది పుట్టి రామేశ్వరముదనుకా సుడిసీని. ప్రజల అనేక బాధలు పెట్టును. భస్మీపటలము చేసును. ఉరి మంటలు పుట్టించు కుంటూ రాజ్యము చాలా చెరుచును. అది రౌద్రసప్తకములో బుట్టీని. అది పుట్టి వింధ్యలంకసందు ౧౭ కోట్ల పునుకలు పడుటే సాక్షి. ఆముందర కష్టాలు చాలా కలిగీని. ఆ సమయమందు విభవ పంచకములోను ధూమ కేతువు పొడిచీని. ఆది రాజక్షయం ప్రజాక్షయం. అంతట రాజ్యాధిపతి దక్షిణాభిముఖుడై రామేశ్వరము దిక్కు వచ్చి లయమై పొయ్యీని. నాటికి కలియుగం లెక్కలేదు. ఆ సమయమందు రాయబలం విజయనగరం ఏలుచూ ఉండును. ముందర జెప్పిన గజపతిరాయలు నాటి తాండవమూర్తిని ఇవ్వక పోయినందుకు అనేక కోపముల చేత ఢిల్లీ రాజుల పొడగని వారు తాను ఏకస్థులై యున్న గుర్రా సంచిని జేసుకొని బిరుదు కోట దుర్గానికి వచ్చి యీ కల్యాణములోను

రాజమార్గాను వెళ్ళిపోయి అనెగొంది చేరి లక్షా తొంభైయేడు తేజీల వెంటబెట్టుకొని ఉన్న తురకలెల్లా అడనే చేరుదురు. నాలుగు లక్షలయాభై ఆరు తేజీల వెంట బెట్టుకొని ఉన్న తురకలెల్లా గూడి విజయనగరము చాలా చరాచూరల బట్టీని. నికాలు చేతురు. ఆ మంది తొక్కుడుకు.ఒక కోటి తిమురులై పొయ్యాని. ఆ సమయమందు కూడలి సంగమేశ్వరుడు నందినెక్కి తానే రాజై అంతరాన ఉండి చూస్తూ ఉండీని. అంత రాయలు మూడునెలలు అతిఘోర యుద్ధము చేయగాను పుట్టెడు నల్లపూసలు రాలును. అంతట రాయలపుట్టుబడి అస్తమయమై పోవును. ఇందుకు సాక్షి యేమంటేను అది అయ్యేముందర ధూమకేతువు పొడిచీని. ఒక నెలలో రెండు గ్రహణాలు వచ్చీని. అధికమాసములోని కాముని పున్నమ అయ్యాని. అప్పుడు లోకానకు ప్రళయం వచ్చినట్లుగానే ఎండీని. ఎనిమిది దిక్కులకు ఒక్కటే మంట మండీని. నిప్పుల వాన కురిచీని. శ్రీశైల యాత్రలు దప్పీని. ఆరెదొండ గుడియంతా చుట్టుకొనేని. పెద్దపులి పిల్లలు పెట్టీని. తొట్లలో ఊగీని. పాతాళగంగ నీళ్ళు ఇంకీని. ఆక్షేత్రాన కల్లు చేపలు అమ్మేరు. వేశ్యలగుడిసెలు ఎగసీని. కాకులు మడసీని. జంగమ రక్తము పడీని. ఆసమయ మందు జనులమొర ఆలకించేటందుకు రాజు లేక పొయ్యాని. రాజులు ఐక్యమైన వెనుక ప్రజలు చరాచూరు కలిగి ఉండీని.చాలా జనంగలవారికి ఇంటికిఒకరు లేక పొయ్యేరు. ౩౬౦ రోగాలు ఎగసీని. వైద్యం పారక పొయ్యాని. పదిహేను ఏండ్ల వాండ్లు జారత్వం చేసేరు. చతురంగబలాలు లేకపొయ్యాని. ఆసమయమందు మాలమాదిగలు కోయబోయలు చాలా ఉండాలు అయి ఉందురు. వారు ఉన్నద్రవ్యం కూడబెట్టి లయమై పోదురు. అది ముందరను వీరవసంతరాయలకు చేరును. ఆ వీరవసంతరాయలు గౌతమీతీర మందున క్షత్రియ వంశములోను వైష్ణవ మతంలోను పుట్టును. అతడు పుట్టినందుకు గురుతు ఏమంటీను నొసలకన్నులు గలవారున్ను అరికాలకన్నులు గలవారున్ను రెండు తలలవారున్ను అనేకమాయలు చూపేవారున్ను బుట్టుటే సాక్షి. మరియొక దృష్టం ఆరుమతాలలోను మూడు మతాలు అయ్యాని. ఆమూడు మతాలవారున్ను పురాతనము వచ్చే ముందర ధర్మాలు తప్పి నడుతురు. అది యేలాగున అంటేను స్మార్థమతంవారు తీర్థాలు అమ్ముకునేరు. జపతపయజ్ఞ ఫలాలు పీరులపాలు చేతురు. దురన్న పాయ సాన్నాలు భుజియించి అదే ఆచారంగా నడిచేరు. ఈలాగున నడిచి

యమపురి పాలగుటే సాక్షి. ఆతర్వాతను వైష్ణవమతం వారు శంకరనామముచేత బుట్టీని. అతడు షణ్మతానుకూలి అయ్యాని. అతడు ఐక్యమైనదనుకా వైష్ణవులు ఒకతీరుగా నడుతురు. అటు అవతల బహునీమాలు బహుసేవ్యాలు బహుమంత్రాలు బహుతంత్రాలు మరియు హుతాగ్నిగుండాలు రేషణవ్రతం మొదలుచేసి నడచి రాక్షసబాధలపాలై పోవుటే సాక్షి. ఇక సేవ్యమతంవారు బసవన్నా గురు లింగ చరేశ్వరులున్ను ఏక భావనలున్ను భజనలున్ను లింగ నిష్ఠలున్ను కలిగియుందురు. ఆముందర శరణస్థలం మొదలు చేసి వీర వసంత రాయలున్ను చెన్నబసవన్న గారున్ను వచ్చినదనుకా భక్తులు భక్తస్థలాలు తప్పి నడిచేరు. ఆ మహేశ్వరులు ఆచారాలు తప్పించి కామక్రోధాలపాలు అయ్యేరు. భక్తులు చాలా కష్టపడేరు. తమస్థలాలు విడిచి సంస్థాలపాలు అయ్యేరు. మంత్రతంత్రాల జిక్కి తాము చదివే పురాణాలు వచనగ్రంథాలు కట్టిపెట్టి తమలో తాము హింసలు జేసుకొని హరగురువచనాలు ప్రమాణాలు తప్పించి బహుబహు నీమాలు గురువుల ఉపదేశక్రమాలు దప్పి పూర్వపు గురువుల విడిచి మరియొక గురువుకై భ్రమసి పొయ్యేరు. గురులింగ చరేశ్వరుల కని ధర్మాలుపలికి అడిగి తెచ్చిన ధర్మద్రవ్యం ఇంటనున్న వారికిన్ని పడుచులకున్ను పెట్టేరు. ఆ సమయమందు మహేశ్వరుడు బిక్ష అని వస్తేను అయ్యా అంతకు మున్నుపే రాకపోతివి అని గదమా యింతురు. మల్ల దోలుదురు. ఎవరైన పెద్దలు అనుభవముచెప్పితేను తల ఊపుచూ వినేరు. లోపల విషమగుణాల మునిగి ఉండేరు. శివఅభిమానం తప్పేరు. గురులింగ దూషణలు వినేరు. అన్యదైవాల స్తుతులు చేతురు. తమలాంఛనాల మీద తామే ఆశ పడుదురు. మరియొక విచిత్రం నడచేరు. తమతమ పీఠ లింగాలు తప్పించి గద్య పద్యాలున్ను పలుకులున్ను రథాలున్నుకల్పించి యిష్టలింగ ప్రణవమంత్రాలు తప్పి భక్తులు భవులు అయ్యేరు. స్త్రీలలోను పురుషులలోను మరిన్ని వ్రతాలు నడిచేరు. కామతంత్రాల పాలు అయ్యేరు. స్త్రీలు నిజపురుషుల నొల్లక పొయ్యేరు. ఆడంబరాలు పలికేరు. భక్తవిభేదాలు చేసేరు. భక్త మహేశ్వరుల నందరిని ఒకతీరున జూడక విశ్వాసదాక్షిణ్యం భక్తి నడచేరు. ఒకరి క్షేమాలు ఒకరు జూడక పొయ్యేరు. శివఅభిమానం వచ్చునపుడు పారిపొయ్యేరు. నాటి మర్యాదలు నాటికే గాక నేడు ఎట్ల చెల్లీని అని ఉదాసీన వాక్యాలు ఆడేరు. ఆ సమయమందు ప్రభుస్వామి భక్తులైనవారి యిండ్లకు

పోయి రూపం చూపితేను మూఢులై తెలియక పోదురు. పురాతన వచనాలు చదివేరు. తమ రచనలు గల్పించేరు. అంగనా సతుల మోహముచేత భక్త వంచన చేసి తామసులయ్యేరు. కామిత ఫలాలు చెరుచుకునేరు. నవ్వులుగాగ కడు మూఢులై భవభవాంతరాలపాలై పొయ్యేరు. భక్తులుభవులు అయి చెడిపొయ్యేరు. నిజమైన వారు తమమహిమలు చెడకుండా యెరుక పడకుండా బూడిదెగప్పిన నిప్పువలెనే అడగి యుండేరు. ఆ సమయమందు ఢిల్లీ రాజు నాశనమై పొయ్యేరు. అనేక శరీరాలకు ఆపదలు వచ్చీని. ఆ సమయమందు విరూపాక్ష లింగానకు తల్లడమయ్యీని. నాటికి కలియుగము ఎంతాయెనంటేను ౪౨౯౪ అయ్యీని. ఆ తర్వాతను పూర్వభాగంబున సరస్వతీ తీరంబున విశ్వకర్మ జాతంబులోను ఒక పుణ్యుండు పుట్టీని. అతడు శివస్వరూపమయ్యీని.ధర్మంగా నడిపించీని. శ్రీశైలప్రదక్షిణాలు చేసీని. కల్యాణద్వారా నకు వచ్చీని. అక్కడ కొన్ని దినంబులు జ్ఞానాదికంబులు దెలిపీని. అక్కడనుంచి వారణాసి క్షేత్రంబునకు వచ్చీని. నిజసేవ్యా చారంబులు అనేక బ్రాహ్మణులకు జ్ఞానాతిశయం తెలిపీని. తమసముడుగా ఉండీని. పూరాతనుల దరిసెన మయ్యీని. ఇందుకు సాక్షి యేమంటేను ముందర రామేశ్వర క్షేత్రమందు అయిదు పురుషుల నేల అంతా యేకమంట వలెనే అయిదు దినములు ఉండుటే సాక్షి. పురాతనమతం కిర్రాతకమత మయ్యీని. విభూతి రుద్రాక్షలు అపూర్వ మయ్యీని. వైష్ణవమతం మించీని. శివభక్తులు నూటికి ఒకరు ఉండేరు. శ్రీశైలబిళములోను ఉన్నవారు సుఖాన ఉందురు. ఆ తర్వాతను నిప్పుల వాన కురిసీని. గుండ్లు దేలీని. బెండ్లు మునిగీని. మారిదుర్గి అష్టదిక్కులబాధ పెట్టును. అప్పుడు ఈశాన్య మందున్న వారు చేటులేక యుందురు. బలవంతులైన సంసారాలు మ్రింగును. ధూమకేతువు పొడిచీని. అది పొడిచేముందర ధాన్యవృష్టి అయ్యీని. అది అనుభవించి సుఖం దప్పేరు. రోగాలు ఘన మయ్యీని. కాశిక్షేత్రాన ప్రజలకు ఆపదలు వచ్చీని. ఇందుకు గురుతు కలిగీని. ఈ కల్యాణానకు ప్రసాద గుండములోను విభూతి బండారం బైటపడును. మీరు చేసిన వచన బండారం ఒక శివభక్తునిచేత ప్రకాశమయ్యీని. మరి ఒకమఠస్థల మహేశ్వరుడు బైటపడును. ఆ సమయమందు జనులు చాలానష్ట మయ్యేరు. చచ్చిన వారికి ఏడ్చేవారు లేకపొయ్యేరు. అగ్ని ఆరీని. దివ్యప్రకాశాలు లేకపొయ్యీని. విభూతి రుద్రాక్షలు పంచాక్షరి శివపూజలు మరచేరు. వీరభోగవసంతరాయలు చెన్న బసవన్న

వచ్చినదనుక శివభక్తి అపూర్వమయ్యీని. అంత పర్యంతం దానధర్మాలు ఆచారక్రియలు శీలాలు నీమాలు సద్గుణాలు అన్ని ఖేచరాన ఉండీని. వీరవసంతరాయలు పదకొండోయేట బయట వెళ్ళును. పంచ రాత్రిళ్ళు శ్రీరంగాలు జూచి అనేక వైష్ణవులు కొలువంగాను త్రిపురాంతకానకు తూర్పుకడగా శ్రీశైలంమీదికి వచ్చును. వచ్చి శ్రీశైలంమీద లింగమును చూడకనే గంగలోకి దిగీని. గంగలో అనేక భక్తులున్ను ప్రమథులున్ను పురాతనులున్ను లింగవచనాలుచేసుకుంచూ సభ అయి కూర్చుండగాను వారికి శివరూపం శివపూజలు చూచి హాస్యంచేత రూపించి పలుకుదురు. ఈ గంగ విష్ణుపాదమందు పుట్టినది అని వైష్ణవులు అందురు. అనంగానే విష్ణుపాదమందు పుట్టినందుకు ఏమి గురుతు అని అడుగుదురు. వీర వసంత రాయలు వినును. విష్ణుపాదమందు పుట్టినది అని ఒకరు వేడుకొండి అనెను. అనంగానే వారు ఒక వాక్యంబు పలుకుదురు. 'ఓరి ద్రోహి ఈ గంగను ఇంక చేస్తూ ఉన్నాను. మీరు వైష్ణవులు నించండి' అని అందురు. అనంగానే మీరు ఈ గంగను ఇంకచేయండి. అందుకు మీరు నించకుంటే యేమి గుర్తు చెప్పు మనేరు. అది మేము నించలేకుంటే మాయీలాంఛనాలు ఈ ముద్రలు ఈ మతధర్మాలు ఈ వైష్ణవ సంగం విడిచి మీ భక్తుడనై శివచిహ్నాలు దాల్చి లింగధారణై ఉండేము. ఇదే ప్రమాణం అని అందురు. అనంగానే అప్పుడు ఆశపడి ఒక మహేశ్వరుని గురిచేసి అందరు హస్తార్పితం విభూతి అతని పాదానికి ధరింతురు. అతని పాదం గంగలో పెట్టింతురు. అంతలో గంగోదకం అతని పాదమందు ఇంకును. ఇంకంగానే వైష్ణవులు తిరుగా నించలేక ముఖభంగితులై పారిపోదురు. వీర వసంతరాయలు ఇన్ని పౌరుషములు ఏల పలికితిరి అని అనెను. అప్పుడు వారు శరణనిరి. ఆ సమయమందు సూర్య కిరణాలు పారి చంద్రగుప్తుడు లేచును. కాకి చిప్పలతో నీళ్ళు తోడుకునేరు. అంతట వీర వంసతరాయలు భక్త మహేశ్వరులతో గూడిమల్లి కార్జునుని దర్శనానికి వచ్చును. వచ్చి ముఖమంటపములో గూర్చుండి వారికి శివలింగధారణ జేతురు. ఆ వెనుక మహేశ్వరుని దర్శనం చేయింతురు. అతని భక్తికి దేవుండు మెచ్చి అయిదువేల యేంఢ్లు రాజ్యము స్థిరముగా ఏలుమని శిరస్సున చేతులు బెట్టి రాజ్యం పట్టము కట్టును. అంతలో చెన్నబసవన్న చేరవచ్చును. అప్పుడు ఆచారవంతులు వీర దాసోహులు మూడుకోట్లు వత్తురు. అయిదు వేలలక్షలు మూడు వేల స్థలాలు

బ్రాహ్మణులున్ను మాయకోలాహాలు వత్తురు. అప్పుడు వారితో కూర్చుండి వాయవ్య మూలకు వెళ్ళి విద్యానగరానకు వత్తురు. రాగానే రాయల దివాణములో సింహాసనం బయటపడును. అప్పుడు వీరు వసంత రాయలు విరూపాక్ష లింగానకు నమస్కారం చేసును. విరూపాక్ష లింగం వచ్చి ముత్యాల సేసలు చల్లించును. అయిదువేలయేండ్లు రాజ్యం ఏలుమని పట్టము గట్టును. ఆ సమయమందు కలియుగము ఎంతాయె నంటేను అట్టిమీద అయ్యోని. ఆ సమయమందు కూడిన మారయ్య కూతవేసును. ఆకూత విని కల్యాణములో ఉన్నవారు ఉళిబెళములో ఉన్నవారు ఇకను మనవారంతా వచ్చిరి అని అంత వెళ్లివత్తురు. ఇందుకు గురుతు ఏమి అంటేను పదమూడు ఆనందలలో మళ్లుదురు. ఇందుకు ఏమిగురుతు అనేరు. గ్రామమందు ఉన్న రాతి ప్రతిమలు ఊగులాడుటే సాక్షి. ఈ త్రిపురాంతకేశ్వరుని ముందున్న కల్లునంది రంకెవేస్తూ నందాపురం దాక పోవుటే సాక్షి. అప్పుడు వీరవసంతరాయలు చెన్నబసవన్న సకల సన్నాహాలతోను కల్యాణానకు వత్తురు. అప్పుడు బిజ్జలరాయుని దివాణము లోను రాయసింహాసనం బయటపడును. ముప్పదిఆరు హేమ కలశాలు పెట్టి శృంగారింతురు. అందులో చెన్నబసవన్నా మీరు మర్త్యానికి రాలేదు. కాని అంతా విశ్వాసముతోనే ఉందురు. ఓయి చెన్నబసవన్నా! అప్పుడే ఖేచరాన నున్న ఆచారాలు శీలాలు నీమాలు మూర్తిమంతమై నిలుచును. యాభైఆరు దేశాలలో హతశేషులై యున్నవారు రాజ్య బలం అరి అప్పనాలు బెట్టి కొలుస్తూ ఉందురు. చతురంగబలాలు కూడును. అన్యదైవాల శబ్దం చెవులబడకుండా కట్టు చేసును. సకలసన్నాహాలతో ఏక చక్రాధీశ్వరుడై యేలు చున్న సమయమందు శివపూజలు లింగ నిష్ఠలు గలిగి యుండును. వీరభోగవసంతరాయలు దిగ్విజయంచేత సత్యము తప్పక దర్మము నడిపించీని. కాశిక్షేత్రము ఉన్న మహిమలుచూపీని. సత్యము తోను నదులు నిండి పారును. కంచికుంభకోణం జాతర నడచీని. శ్రీశైల మహోత్సవాలు నడచీని. ఆ సమయమందు తాను వృషభ ధ్వజం పట్టించు కొనును. శివఅనుభవముచేత భక్త మహేశ్వర్లకు భృత్యుడై పాలించే సమయమందు అనిష్టాలు మాయలు మర్మాలు మాత్సర్యాలు అనాచారాలు కనిష్టపునడకలు మాయమైపోవును. అప్పుడు సమస్తమైన జనులు ఆనందము చేత ఉందురు. అన్య దైవ భజనలు లేక ఏకోత్తరిదృష్టిగాను సకల శుభాలు అనుభవింతురు. ఆనందము పొందుదురు. ౭౭౦లక్షలు౯౮ వేలు

౧౨వేల షట్స్థల బ్రాహ్మలు తమతమ నెలవులలో నిలిచి తమతమ కార్యధర్మాలు నీమాలుసలుపు కుంటూ ఉందురు. ప్రభుస్వామి అందరినీ రక్షించీని. అప్పుడు ధ్యాన పూజలున్ను ఫలించును. ఇది శివుని ఆన, తప్పరాదు. ఈవాక్యాలు కల్లో నిజమో యెరుంగము అనేవారు ఎవరు గలరో వారికి చంద్రసూర్యు లున్నంత పర్యంతం రౌరవాది నరకములు తప్పరాదు. ఇది దూషించినవారు హాస్యం చేసినవారు శతకాలాలు నరకద్వారాన పడుదురు. సమస్తమైన బాధలు వచ్చును. సందేహము లేదు. ఇవి సర్వజ్ఞుని వచనాలు. సర్వసమ్మతము మోక్షమార్గము అని నమ్మిన పురుషులు ఇది విని కృతార్థులౌదురు. ఇవి శివుని గూడిన పలుకులు. ఇవి విని జనులు కృపచే ఉండేది.